

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА

Број: 010-01-01118/2011-01

Дана: 23.03.2012.године

Београд

Високи савет судства, у поступку преиспитивања одлуке првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности по приговору **С.Љ. из Београда**, коју заступа адвокат С. И. из Београда, у смислу одредбе члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама (Сл.гласник РС 101/2010) и члана 29 Правила за примену Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука првог састав Високог савета судства о престанку судијске дужности,, на седници Високог савета судства дана 23.марта 2012.године донео је следећу

О Д Л У К У

ОДБИЈА СЕ приговор **С.Љ. из Београда** изјављен против одлуке о престанку судијске дужности првог састава Високог савета судства број 119-05- 00422/2010-01 од 14.јуна 2010.године и одлука **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

С.Љ. је до престанка судијске дужности обављала судијску дужност у Трговинском суду у Београду, а пријаву за избор подноси за Привредни суд у Београду и Управни суд. У пријави се истиче да је у периоду од 03.11.2006.године до 05.03.2009.године била удаљена са дужности судије Трговинског суда у Београду услед покретања кривичног поступка, да је решењем Врховног суда Србије број Кж.1158/06 од 17.08.2006.године преиначено решење Окружног суда у Београду број Ки.546/06 и Кв.2001/06 од 07.06.2006.године којим је одлучено да нема места спровођењу истраге, па је одређено да се против ње спроведе истрага. Истрага је окончана 01.06.2007.године и јавни тужилац је поднеском од 12.02.2009.године изјавио да одустаје од гоњења, те је истрага обустављена дана 17.02.2009.године. То решење постало је правоснажно дана 05.03.2009.године. Решењем Председника Врховног суда Србије од 09.03.2009.године утврђено је да су престали разлози за удаљење са судијске дужности.

Одлуком Високог савета судства од 16.12.2009.године подносилац приговора није изабрана за судију у судове за које је поднео пријаву за избор.

Одлуком Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.децембра 2009.године у ставу I тачка 750 диспозитива констатован је престанак судијске дужности подносиоцу

приговора закључно са 31.12.2009.године а у смислу одредбе члана 101 став 1 Закона о судијама (Сл.гласник РС бр.116/2008). У одлуци је као разлог за престанак судијске дужности констатовано да подносилац приговора није испунио критеријуме прописане Одлуком о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова (Сл.гласник РС бр.49/2009).

Против те одлуке изјављује жалбу Уставном суду, а из разлога битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, повреде уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом. У жалби истиче да је на сталној судијској дужности од 21.07.1997.године, па како се налазила на сталној судијској дужности и сматра да испуњава све критеријуме, требало је да буде изабрана за судију. Дато образложење сматра паушалним, да не садржи конкретизоване разлоге. Од битних повреда истиче да је Високи савет судства одлучивао у некомплетном саставу, да је као такав и конституисан, па да стога није ни могао да одлучује, ни каснијим избором осталих чланова; потом да је озбиљно доведено у питање пристрасност појединих чланова ВСС, јер су у спроведеном поступку учествовали као кандидати и њихови блиски сродници, или пак лица са којима су били у пословном односу; да су седнице за јавност биле затворене; да га ВСС није обавестио о постојању сумње у испуњеност критеријума, нити јој је омогућено да се о разлозима у сумњу изјасни; да је одлука необразложена, односно да не садржи јасне, конкретне и индивидуализоване разлоге; да приликом одлучивања ВСС није имао никакве друге податке сем пријаве и статистичке податке о раду подносиоца пријаве; да оспорена одлука не садржи поуку о правном леку. У погледу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања указује да Одлука о критеријумима и мерилима не садржи вредносну скалу као јасно мерљива мерила; да приликом одлучивања ВСС није имао у виду ефективно радно време судије; да се не види на који начин је цењена основаност притужби; да није прибављено мишљење седнице свих судија суда у којем је радила нити непосредно вишег суда а што је била обавеза, а указује на низ повреда права гарантованих Уставом. Предлаже усвајање жалбе и поништавање побијане одлуке.

Одлуком Високог савета судства број 119-05-00422/2010-01 од 14.06.2010.године замењена је одлука од 25.12.2009.године у ставу I тачка 750 изреке одлуке, дати су разлози на основу којих је оборена претпоставка достојности у смислу одредбе члана 14 став 2 Одлуке о критеријумима и мерилима.

У одлуци се као разлози у битноме наводи:

„Разлози за сумњу постоје у погледу достојности подносиоца жалбе обзиром да је против С.Љ. по захтеву надлежног јавног тужиоца вођен кривични поступак (Окружни суд у Београду бр.предмета Ки.1035/06) због кривичног дела кршења закона од стране судије из члана 360 КЗ, због чега је од 03.11.2006.године до 09.03.2006.године била привремено удаљена са судијске дужности. Кривични поступак је правоснажно обустављен, након одустајања јавног тужиоца од кривичног гоњења. У конкретном случају, Високи савет судства налази да је подносилац жалбе као законски заступник мал.детета потписујући уговор (облигационог карактера) са спортским клубом чији је један од спонзора био странка у предмету у коме је поступала као судија (П.41/04), ушла у сукоб интереса и тиме довела у сумњу своју непристрасност. На овај начин Љ.С. није показала моралне особине (савесност и узорност) које судију чине достојним, што се мером удаљења са судијске дужности не доприноси позитивној слици о судству (чл. 7 и 8 Одлуке Високог савета судства о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности судија и председника судова).“

На основу изнетог закључено је да није испунила услове прописане одредбама члана 45 став 2 и 3 Закона о судијама, па како није изабрана за судију престала јој је судијска дужност по сили закона дана 31.12.2009.године.

Против те одлуке подносилац приговора је изјавила жалбу Уставном суду, идентично и поднеском од 10.08.2010.године, оспоравајући одлуку због битне повреде поступка, повреде материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и услед повреде уставом гарантованих права и права гарантованих Европском конвенцијом.

Указује се да се не може утврдити из којих доказа и докумената је Високи савет судства утврђивао чињенице које је навео и ценио, нити се види који су докази прибављени и изведени, а што из стања у спису проистиче да ти докази нису ни прибављени, па се позива на своју пријаву за избор и личну и радну биографију, односно указује да је у периоду од 03.11.2006.године до 05.03.2009.године била удаљена са дужности судије Трговинског суда у Београду услед покретања кривичног поступка. Истиче се да је решењем Врховног суда Србије број Кж.1158/06 од 17.08.2006.године преиначено решење Окружног суда у Београду број Ки.546/06 и Кв.2001/06 од 07.06.2006.године којим је одлучено да нема места спровођењу истраге, па одредио да се против ње спроведе истрага. Истрага је окончана 01.06.2007.године и јавни тужилац је поднеском од 12.02.2009.године изјавио да одустаје од гоњења, те је истрага обустављена дана 17.02.2009.године. То решење постало је правоснажно дана 05.03.2009.године. Решењем Председника Врховног суда Србије од 09.03.2009.године утврђено је да су престали разлози за удаљење. Нису прибављени списи Окружног суда у Београду број Ки.1035/06 нити спис Трговинског суда у Београду број П.41/04. Указује да није она потписала уговор са већ М.С., који је у време закључења уговора био пунолетан, да није све до појављивања новинских чланака знала ко су били спонзори тог спортског клуба, а да при том није била странка у поступку под бројем П.41/04. У том предмету је поступала законито, савесно и непристрасно, у том поступку нити једна од странака није истицала било какве приговоре на њено поступање, а у моменту добијања позива од МУП за прикупљање обавештења је поднела захтев за изузеће. У поступку је донела само једну процесну одлуку о прекиду поступка, а у односу на противтужиоца ад Београд, који су по каснијем сазнању били спонзори Да је поступала законито у предмету проистиче и из чињенице да је јавни тужилац одустао од кривичног гоњења за кривично дело кршење закона од стране судије, и из чињенице да против ње није покретан никакав дисциплински поступак. Сматра да у смислу одредбе члана 22 Закона о кривичном поступку није било ни услова за њено удаљење, јер оптужница није ни ступила на правну снагу, па практично проистиче и да је била неоправдано удаљена са судијске дужности. Сматра да у смислу одредбе члана 45 Закона о судијама, члана 7, 8, 13 став 1 и 14 став 2 Одлуке о критеријумима и мерилима испуњава критеријум достојности, потом да у смислу одредбе члана 15 Одлуке о критеријумима и мерилима прибави доказе а што није учинио, указује и на мишљење Венецијанске комисије

Одредбом члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама (Сл.гласник РС 101/2010) прописано је да ће стални састав Високог савета судства преиспитати одлуке првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности судија из члана 101 став 1 Закона о судијама, у складу са критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности, које ће донети стални састав Високог савета судства, док је у ставу 3 прописано да жалбе, односно уставне жалбе се сматрају

приговорима на одлуку Високог савета судства, односно у смислу одредбе става 4 да о приговору одлучује стални састав Високог савета судства.

У смислу одредбе члана 5 став 1, 3, 4 и 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама, стални састав Високог савета судства је дана 23.05.2011.године донео Правила за примену Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности, а у смислу одредбе члана 3 став 2 тачка 4 тих Правила је прописано да Високи савет судства утврђује чињенице да подносилац приговора не испуњава неки од критеријума, док чланом 8 Правила прописано је да је задатак Комисије Високог савета судства да спроведе поступак утврђивања чињеница и разговора са подносиоцем приговора, а које право је подносиоцу приговора гарантовано чланом 5 став 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Комисија Високог савета судства је спровела поступак утврђивања чињеница, подносилац приговора је и усмено пред Комисијом изложио своје наводе на рочишту одржаном дана 16.12.2011.године, па је Комисија на основу Извештај о раду за подносиоца приговора, увида у предмет Трговинског суда у Београду број П.41/04 и предмета Окружног суда у Београду број Ки.546/06, навода подносиоца приговора утврдила чињенице на основу којих је Високи савет судства одлучио о приговору.

У изјави пред Комисијом Високог савета судства подносилац приговора, истиче да је одлука првог састава Високог савета судства заснована на неистинитим чињеницама. Прва таква је да против подносиоца приговора никада није вођен кривични поступак због кривичног дела кршење закона од стране судије већ због кривичног дела примања мита. Друго, кривични поступак никада није правоснажно обустављен, није ни могао бити пошто никада није подигнута оптужница, већ је правоснажно обустављена истрага. Треће М. С. је потписао уговор, а у тренутку потписивања није био малолетан, дакле Уговор није потписала подносилац приговора као законски заступник. Указује да је истражни судија у поступку истраге изразио неслагање, да је то и потврђено решењем Кв већа, а да је тек након жалбе тужиоца, Врховни суд укинуо ту одлуку и наложио спровођење истраге. У самој одлуци постоји сумња у непристрасност, али не постоји ни једна чињеница која би у руковођењу предметом довела у сумњу њену непристрасност, то проистиче и из увида у парнични предмет где се да утврдити да је у предмету заказано 11 рочишта. У вези тог предмета се још указује да је предмет спора била накнада штете коју је и остали акционари захтевала од Народне банке Србије услед незаконите одлуке о одузимању дозволе за рад, па се из тог извлачи закључак да она није одлучивала о основаности штете већ само о висини штете. У погледу питања изузећа и зашто се није одмах изузела од поступања, сматра да није имала ни један разлог да се изузме, па када су средства информисања почела да пласирају причу о сукобу интереса у којем се наводно налазила затражила је од председника суда изузеће из тог предмета, што је било одбијено, а када је добила позив од МУП поново је затражила изузеће. Из изјаве је такође утврђено да је син подносиоца приговора играо у том клубу само сезону 2004/05, а да после тога није наставио нигде каријеру, јер је имао проблема због натписа да је неталентован и да је једини разлог због којег игра кошарку то што му је мајка судија.

Комисија је утврдила следеће чињенице:

У посматраном периоду 2006.-2008.године подносилац приговора је вршила судијску дужност као судија Трговинског суда у Београду.

Подносилац приговора је у посматраном периоду била удаљена са судијске дужности па за исту сем у 2006.години до удаљења нема евидентираних резултата рада.

Подносилац приговора је поступала у предмету Трговинског суда у Београду број П.41/04. Тужба је у том предмету поднета дана 12.01.2004.године од стране тужилаца ад Београд, доо Београд,, доо Београд, ад Београд и доо Београд, које све заступа Ч.В. адвокат из Београд против тужене НАРОДНА БАНКА СРБИЈЕ Београд. Тужбом се тражи да се обавезе тужени на солидарну исплату тужиоцима износа од 542.755.700,00 ЕУР у динарској противвредности на дан исплате, са каматом од утужења до исплате и трошкова спора. Правни основ за подношење тужбе је накнада штете јер је тужена тужиоцу првог реда одузимала дозволу за рад, па је за тужиоца првог реда и остале тужиоце, као акционаре код тужиоца првог реда настала стварна штета, по процени тужилаца од 280.000.000,00 ЕУР, изгубљена добит од 144.755.700,00 ЕУР, а нематеријална штета због нарушавања угледа износи по процени 120.000.000,00 ЕУР.

У том предмету решењем од 22.01.2004.године подносилац приговора као председник већа налаже пуномоћницима тужилаца да доставе уредну пуномоћ сходно одредби члана 98 ЗПП. По овоме се налогу поступа дана 03.02.2004.године; од стране тужиоца ад у пуномоћи нејасан потпис, без назнаке функције код тужиоца и овере печатом, исто за тужиоца, за тужиоца Београд помоћник генералног директора Г.Б., за тужиоца ад у пуномоћи без назнаке имена и функције, као и за тужиоца доо Касније поднеском од 17.02.2004.године за тужиоце, доставља се пуномоћ оверена печатом.

Дана 12.03.2004.године даје се одговор на тужбу. У одговору се оспорава стварна надежност суда, оспорава се активна легитимација и уредност пуномоћја. У тужби се указује да је тужени својим решењем од 26.12.2003.године одузео тужиоцу ад Београд дозволу за рад, као и да је истог дана и донела на основу тог коначног решења и решења о ликвидацији тужиоца, поред тога да је у току и поступак пред истим судом, који је својим решењем одложио извршење решења Народне банке Србије до доношења пресуде Врховног суда Србије о поништају тог решења. На ту одлуку је Народна банка Србије изјавила жалбу, а одлука ни по једном ни по другом основу није донета. Поред тога предлаже се прекид поступка, а по сили Закона из одредбе члана 212 став 1 тачка 3 до 5 ЗПП, јер је услед покренуте тужбе пред Врховним судом Србије, једини надлежан да о законитости донесе одлуку Врховни суд Србије и то представља и основ за даљи поступак, односно исто је прејудицијално питање. Према тужиоцима друго и трећег реда постављен је захтев за обезбеђење парничних трошкова. Тужбени захтев је оспорен опреза ради, а тражи се претходно одлучивање о претходним питањима.

У поступку одржано је рочиште дана 16.03.2004.године. Истог дана се и доноси решење којим се одбија предлог туженог за обезбеђење парничних трошкова, одређује да ће се поступак одмах наставити и заказано је рочиште за 04.05.2004.године, а тужени против тог решења изјављује жалбу, жалба је одбачена као неблагоприятна.

Све наводе из одговора на тужбу тужиоци оспоравају, сматрају да нема основа за прекид поступка јер није покренут ни стечајни поступак нити поступак ликвидације.

Рочиште 04.05.2004.године одлаже, дат је рок туженом за изјашњење, што је учињено писмено.

Следеће рочиште одржано је дана 01.06.2004.године, на рочишту донето решење за здруживање списка ради увида, одлучено да се о прекиду поступка одлучи посебним решењем, а следеће решење заказано за 14.09.2004.године.

Решењем од 02.09.2004.године прекида се поступак у односу на тужиоца првог реда ад Београд, с позивом на одредбу члана 212 став 1 тачка 3 ЗПП јер је надлежни орган одузео дозволу за рад тужиоцу.

Тужени након тога предлаже прекид и у односу на друге тужиоце јер су исти у односу на тужиоца првог реда акционари.

На рочишту одржаном дана 14.09.2004.године одбијен је предлог туженог за прекид поступка у односу на остале тужиоце, рочиште одложено на неодређено време, до одлуке по жалби на решење о прекиду. По жалби одлучено је решењем Пж.8176/04 од 23.02.2005.године, решење од 02.09.2005.године укинута и враћено на поновни поступак.

Тужиоци достављају суду пресуду Врховног суда Србије број У.4582/03 од 21.01.2005.године којим је поништено решење Народне банке Србије Г.4509 од 26.12.2003.године којим је покренут поступак ликвидације над ад Београд и број У.4581/03 од 29.12.2004.године којим је поништено решење гувернера Народне банке Србије бр.Г 4508 од 26.12.2003.године о одузимању дозволе за рад Београд.

У списима је такође здружено решење Трговинског суда Београд број Л.25/05 којим је над ад за осигурање Београд покренут поступак ликвидације.

Потом здружено је и решење НБС о покретању поступка ликвидације над ад београд Г.бр.860 од 18.03.2005.године, као и о одузимању дозволе Г.бр.859 од 18.03.2005.године

Дана 19.04.2005.године одржано је рочиште тужиоци предлажу вештачење, тужени се истом противи. Тужени поред тога поново предлаже прекид поступка у односу на тужиоца и у односу на Београд, у односу на првог јер је покренут поступак ликвидације, а у односу на другог, јер је одузета дозвола за рад, као и да је гувернер НБС донео решење о покретању поступка ликвидације али да је у предмету Л.99/05 одложено извршење. Предлаже да се ускрати право адвокату В.Ч. да заступа тужиоце. На записнику се доноси одлука да се одбија предлог тужиоца за прекид поступка у односу на тужиоца ад Београд, прекида се у односу на ад , одбија предлог да се и у односу на остале тужиоце прекине поступак, а дозвољава адвокату В.Ч. заступање тужилаца, против свих тих одлука одредила да нема места жалби сходно одредби члана 218 ЗПП, а поред тога одређено је и економско вештачење.

Истог дана посебним решењем одређује вештачење, исто поверава Градском заводу за вештачење, са задатком да се утврди штета настала по основу непосредног

блокирања средстава акционара банке пласираних код банке и средстава у трезору НБС, потом да се утврди висина изгубљене добити.

Списи се уз допис достављају вештаку дана 12.05.2005.године, а истовремено и заказује рочиште за 01.09.2005.године.

Рочиште 01.09.2005.године одлаже а вештаку налаже да у року од 15 дана достави налаз; вештаци списе враћају обзиром да тужиоци нису доставили потребну документацију.

Рочиште 04.10.2005.године одлаже и даје налог вештаку да хитно сачини вештачење у року од 15 дана; вештак списе враћа дана 21.10.2005.године обзиром да му поново није достављена документација.

Рочиште које је заказала за 08.11.2005.године одлаже и вештаку налаже да у року до 21.11.2005.године достави налаз.

Вештак је доставио налаз дана 21.11.2005.године, налази да је обична штета у износу од 66.927.886 ЕУР и да је изгубљена добит 94.921.581 ЕУР, све на дан 31.03.2005.године.

Врховни суд Србије је решење Гувернера НБС од 18.03.2005.године поништио својом пресудом од 16.09.2005.године, а Гувернер НБС је својим решењима од 01.12.2005.године одузео дозволу за рад ад.....Београд и покренуо поступак ликвидације.

Заказано рочиште дана 08.12.2005.године одлаже са налозима странкама да за изјашњење, а следеће заказује за 24.01.2006.године, а решењем од 29.12.2005.године налаже туженом да се таксативно изјасни на налаз вештака.

Рочиште 24.01.2006.године одлаже ради изјашњења странака.

Рочиште 24.02.2006.године одржава али поступак обуставља ради одлучивања по захтеву за изузеће поднетог од стране туженог.

Увидом у предмет Окружног суда у Београду број Ки.546/06 се констатује да је Окружно јавно тужилаштво у Београду дана 14.04.2006.године поднело захтев за спровођење истраге против С.Љ. из Београда, овде подносиоца приговора, због основане сумње да је починила кривично дело примање мита из члана 367 став 2 КЗ, јер постоји сумња да је током 2004. и 2005.године као судија Трговинског суда у Београду у својству служеног лица примила корист од другог да у оквиру свог службеног овлашћења изврши службену радњу коју би морала извршити тако што је поступајући по тужби предузећа „.....“, „.....“, „.....“, „.....“ и предузећа против Народбе банке Србије са захтевом за исплату 543.755.700 ЕУР на име штете, водила поступак у правцу повољнијег окончања парнице у корист тужиоца и усвојивши захтев за вештачење у коме није било довољно података на околност колика би била штета да је банка радила у моменту одузимања дозволе дана 15.11.2001.године до 31.04.2005.године, док је за то време њен син М.С. на њено инсистирање најпре закључио уговор са кошаркашким клубом и играо прво за јуниорску екипу а затим и за први тим и за то примао месечну накнаду од 1.000 ЕУР-а, иако није имао потребне играчке квалитете за такав ангажман.

У истом предмету налази се Уговор о професионалном ангажовању играча закључен између и С.М. ради ангажовања у том клубу у периоду од 31.05.2004.године до 01.07.2005.године уз накнаду од 10.000 ЕУР; уговор потписује С.М. Анексом уговора је уговорена накнада од 1000 ЕУР месечно.

Након саслушања подносиоца као осумњичене истражни судија изјављује неслагање са захтевом за спровођење истраге, па ванрасправно кривично веће Окружног суда у Београду решењем број Кв.2001/06 од 07.06.2006.године налази да нема места за спровођење истраге против подносиоца приговора као осумњичене да је извршила кривично дело примање мита.

По жалби Окружног јавног тужиоца Врховни суд Србије решењем број Кж.1158/06 од 17.08.2006.године жалбу усваја преиначује побијано решење и одређује спровођење истраге.

У предмету саслушано је у својству сведока већи број лица.

Сведок А.Ј. из Лесковца у изјави датој дана 18.09.2006.године изјављује да је у периоду 2003.-2004.године био тренер првог тима кошаркашког клуба, да му је Ш.Г. рекао у јулу месецу 2004.године да је С. М. потписао уговор са клубом и да у прво време треба да тренира са првим тимом а од септембра месеца са јуниорима, а из тог разговора одмах је сазнао да је М. мајка судија која код које Б. има важне предмете. У вези исплате изјавио је „Ш. ми је рекао да исплата плате М. неће улазити у суму коју су одредили за формирање тима за наредну сезону, већ да ће се његова плата исплаћивати из других извора, јер он по налогу Н. К. мора да игра и како су ми рекли, то је било наређење и од Б. К.. М.С. је почео да долази на тренинге, и ја сам одмах видео да он није ни приближно за први тим и да не може да служи чак ни за спаринг, тако да сам почео да га изостављам из поставе, чак га уопште нисам звао ни на тренинг, међутим одмах је уследила ургенција од стране Ш., да М. мора да игра“, „ја се сећам да је у клубу стално било приче о М., с обзиром да М. није био способан ни за јуниорски тим“. „С обзиром да ми се П. стално жалио на ову ситуацију са М., и да је уопште М. био стална тема јер је кочио рад јуниорског тима, ја сам одлучио да преко Ш. позовем на разговор М. мајку Љ. С.... и да сам покушао да јој објасним да М. има ограничене могућности. Она је претила да ће све она то средити преко Б.К., јер јој је Б. рекао да све може да буде.“ „... колико знам веза са њим (Б.К.) њој је била извесна госпођа Ч. из „... у вези М.С. још остао и упечатљив детаљ да у том периоду када је он играо за јуниоре једног месеца је целом кошаркашком клубу каснила плата, али је Ш. рекао да му је Н.К. наложио да се М. С. његова плата мора исплатити,“

Сведок П. Д. из Ужица, такође тренер у клубу, дана 26.10.2006.године изјавио је „... К.Н. је од мене тражио да М. С. водим као стартера на утакмицама, а ја сам му објаснио свој став о њему и тако је дошло до разилажења између „интереса клуба“ и мог моралног односа према екипи – и то је разлог због кога сам после три месеца, а само после пет дана од тог разговора, добио отказ... Тада сам ја упознао и С. мајку, она је ушла у К. канцеларију, упознала се са мном.“

Сведок М. Г. из Земуна, тренер по професији, у изјави дана 30.05.2007.године је изјавио да је био помоћни тренер првог тима па између осталог изјавио и „С.М. који је тада био секретар клуба рекао да тај играч мора да игра, објашњавао је нешто у смислу да је то Б. веза, при чему је мислио на Б.К., као власника клуба... Знам да је једно време било проблема са његовим играма у јуниорској екипи па је један тренер и смењен зато што га није стављао у екипу и то тренер П.“

У поступку нису саслушани сви сведоци који су предложени, а јавно тужилаштво је одустало од кривичног гоњења, па је истражни судија решењем број Ки.1035/06 дана 17.02.2009.године обуставио истрагу против подносиоца приговора као окривљене, због кривичног дела примање мита.

Високи савет судства је приликом одлучивања о приговору пошао од постојања сумње у испуњеност критеријума достојности, потом од чињеница утврђених од стране Комисије, а које се односе на испуњеност критеријума достојности.

Сумња у испуњеност критеријума достојности заснована је на основу одлуке првог састава Високог савета судства, па је утврђивањем чињеница у вези навода из побијане одлуке, у смислу одредбе члана 3 став 2 тачка 4 Правила Високи савет утврдио да подносилац приговора не испуњава критеријум достојности, а из следећих разлога:

Из утврђених чињеница тачан је навод подносиоца приговора да против ње није вођен кривични поступак због сумње да је извршила кривично дело кршење закона од стране судије из члана 360 КЗ, већ да је поступак истраге вођен због сумње да је извршила кривично дело примање мита из члана 367 КЗ. Поред тога основан је био и навод подносиоца приговора да она није потписала уговор са већ да је то учинио сам М.С. обзиром да је у време потписивања уговора био пунолетан, 8 дана након што је постао пунолетан.

Високи савет судства је пошао од чињенице да је јавно тужилаштво одустало од кривичног гоњења према подносиоцу приговора, због сумње да је извршила кривично дело примање мита, па да тиме не постоји кривична одговорност подносиоца приговора, али је Високи савет судства из увида у предмет Трговинског суда Београд број П.41/04 као и података из списка Ки.546/06 нашао да је основано била изражена сумња да подносилац приговора испуњава критеријум достојности.

Из исказа сведока који су саслушани у истражном поступку, Високи савет судства је нашао да подносилац приговора неосновано истиче да није била упозната ко су спонзори клуба, за који је М.С. , њен син потписао професионални уговор. Шта више, из исказа сведока, да су сведоци знали да је она судија, да је игра М. С. била од значаја за Б.К., да су чак и тренери имали сазнања да Б.К. има код подносиоца приговора важне предмете, да је имала контакте са тренерима и другим лицима из клуба и то непосредно, а и сама истицала у тим контактима да јој је и сам Б.К. обећао да „све може да буде“, била потпуно упозната ко су спонзори и власници клуба.

Упечатљив је и податак из сведочења у том предмету да је „веза са њим (Б. К.) њој била извесна госпођа Ч. из Сведоку као тренеру по професији, није могло бити позната професија В.Ч., нити да иста заступа тужиоце у предмету у којем подносилац приговора суди.

Упечатљиво је и сведочење да се М.С. месечна плата морала исплаћивати иако други играчи у истом периоду нису добијали плату, као и да је за исплату плате М. С. постојао посебан фонд, ван буџета клуба у тој сезони. Искизи су дати од објективних сведока, а који су очигледно имали најбољи увид у стање у клубу и имали непосредна сазнања.

Високом савету судства нису од значаја играчке способности М.С. , а о чему су у истражном поступку сведочили и давали свој суд сведоци као професионалци, нити да ли је на име својих играчких способности примао плату као реалан одраз својих играчких вредности.

Високом савету судства приликом одлучивања о приговору од интереса је била чињеница да ли је својим поступцима ван суда подносилац приговора довела у сумњу своју пристрасност и да ли је тиме нарушила достојанственост коју судија мора поседовати. Такође, пресудно је поступање подносиоца приговора у предмету П.41/04, односно да ли је у предмету поступала пристрасно, или како је то наведено - водила поступак у правцу повољнијег окончања парнице у корист тужиоца.

Предмет П.41/04, услед чињенице да је правни основ зависио од одлука Народне банке Србије и одлука Врховног суда Србије, али и висином постављеног захтева био је предмет од посебног медијског интереса, а као такав захтевао је посебно обазриво поступање уз пуно поштовање одредаба Закона о парничном поступку.

У предмету П.41/04, одмах по пријему одговора на тужбу, постало је спорно неколико процесних питања, у првом реду уредност тужбе, а у оквиру тога и уредност пуномоћја, потом и питање активне легитимације тужилаца, на шта је тужени указивао.

Из увида у спису утврђује се да тужиоци, и никада нису доставили уредну пуномоћ иако је и накнадно остављени рок прошао безуспешно.

Тужиоци у тужби нису дали разлоге на основу којих се заснивају тужбени захтеви за исплату стварно настале штете, а у таквој процесној ситуацији, иако је на то указивао и тужени, подносилац приговора одређује вештачење, а да претходно ничим није утврђен нити у чему се састоји спорност основа нити висина спорног износа из те стварне штете. Подносилац приговора свесна ових чињеница, а и пре него што решава спорна процесна питања приступа доказивању одређивањем вештачења, па тиме доводи у сумњу своју стручност и оспособљеност, сумњом да поседује правничка знања и добро познавање процесног права, иако реално судијским искуством то није требало да буде доведено у сумњу.

Уз све то у току целог поступка, по другим тужбама вођен је поступак пред Врховним судом Србије за поништај одлука туженог поводом одузимања дозволе за рад тужиоцу првог реда, односно за покретање поступка ликвидације. Подносиоцу приговора ове чињенице су биле познате из самог списка, па је поступак морала прекинути. Одузимањем дозволе за рад, као коначним актом туженог у вршењу јавних овлашћења, тужилац првог реда губи активну легитимацију, па како је исто било спорно међу странкама, морала је да сачека коначну одлуку од стране Врховног суда Србије. Сви остали тужиоци били су према тужиоцу првог реда у односу супарничарства, па је зато

прекид или застајање са поступком морало да обухвати и ове тужиоце. Подносилац приговора и поред тога поступак наставља и одбија предлоге за прекид поступка.

У оцени овако изнетог става може се приговорити Високом савету судства да залази у слободно судијско уверење, па и у само одлучивање у предмету. Подносилац приговора може истаћи да је сматрала као судија да тужиоци имају активну легитимацију, да није била дужна да поступак прекине и да је имало основа наставити поступак, да је тужба била уредна и да се по њој могло поступати, да је сматрала као судија да су пуномоћја уредна.

Али у ситуацији када судија поступа у нарочито медијски експонираном предмету, дужна је да у поступку да одговор на сва спорна питања која су у предмету била, па да у таквој ситуацији поступа нарочито ефикасно, као што је у предмету поступано.

Очито је ефикасно поступање подносиоца приговора у том предмету, а што није својствено у другим предметима. Нарочито налог вештаку да у кратким роковима изврши вештачење, а да и сам вештак указује подносиоцу приговора као поступајућем судији да у списима не постоје довољни подаци да би се вештачење спровело, да и поред тога налаже хитно вештачење, заказује расправе у предмету иако нити је вештачење сачињено и достављено суду, нити су странке са налазом могле да се упознају и на њега изјасне, а што није својствено у предметима са неупоредиво мањим захтевима за исплату у којима је поступала.

Из свега изнетог извлачи се закључак да је подносилац приговора својим поступцима ван суда, довела у питање своју непристрасност у предмету у којем је поступала, а што је покретањем поступка према њој грубо нарушило углед судства.

Судија се мора уздржати поступака ван суда којима доводи у питање своју достојанственост. Подносилац приговора је користећи свој положај као судије свом блиском сроднику обезбеђивала повољнији положај у кошаркашком клубу у којем је играо, тако што је непосредно преко власника клуба утицала на одлуке тренера да се њеном сину обезбеди повољнији положај у клубу, односно врше исплате а да се другима у исто време ускраћују. При том таквим поступцима, у том кругу људи створила је утисак да се исто врши да би Б.К. решила важне предмете, а након што је то постало и медијски пропраћено за исто сазнаје и општа јавност.

Општој јавности је била и општа позната чињеница да је Б.К. био и најутицајнија личност и сувласник у свим предузећима која се појављују као тужиоци у поступку у којем суди, па то никако није било непознато и самом подносиоцу приговора.

Подносилац приговора се морала уздржати од таквих поступака, јер да тако није поступала не би довела у питање своју достојанственост.

Чињеницом да је у предмету поступала нарочито ефикасно, а да при том процесна ситуација није то објективно омогућавала, према оцени Високог савета судства, а да је из изнетих разлога нарушила своју достојанственост, у потпуности је довела у питање и постојање непристрасности као особину коју судија мора поседовати.

Дакле, подносилац приговора не поседује особину достојанствености, не поседује особину непристрасности, а поред тога свесно је и грубо и тешко повредила углед

судства у јавности, па у смислу одредбе члана 6 Правила се констатује да не испуњава критеријум достојности.

Све ове околности биле би довољан основ да се против подносиоца приговора покрене дисциплински поступак, а у поступку би подносиоцу извесно била изречена озбиљна санкција.

На основу свих изнетих чињеница Високи савет судства је нашао да се неосновано приговором побија одлука о престанку судијске дужности првог састава Високог савета судства, те да је услед неиспуњености услова прописаних одредбом члана 45 Закона о судијама, те чињеници да је основано оборена претпоставка достојности, да је имало места примени одредаба члана 101 став 1 Закона о судијама а на основу које је подносиоцу приговора престала судијска дужност са 31.12.2009.године, па је приговор одбијен и одлука потврђена усмислу одредбе члана 29 Правила у вези са одредбом члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011.године.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ

Против ове одлуке може се у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке изјавити жалба Уставном суду.

ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА

ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА

Мирјана Ивић

Доставна наредба

1. Пуномоћнику подносиоца приговора
2. Архиву ВСС